

БРАНИМИР СЪБЕВ
ФАНТОМЪТ С КУКАТА

chitanka.info

— Бау!

Ричи скочи към влизащия в палатката Том и се озъби, осветявайки с фенерче брадичката си отдолу. Лицето му беше зловещо, сякаш взето от филм на ужасите.

— А-а-а! — извика уплашено Том и тупна по дупе на земята.

— Спокойно глупчо, аз съм — изсмя се Ричи и изключи фенера.

— Не ме плаши повече така — изръмжа Томи.

— Направо напълни гащите, а? — ухили се повторно Ричи и намести очилата си. — Хайде, влизай вътре.

Навън бе късна вечер и се чуваше единствено песента на щурците. Лунният сърп светеше над палатката, а небето бе обсипано със звезди.

— Сега тате е в дневната с мама и празнуват с неговия счетоводител и жена му — довери Ричи. — Мене ме изпратиха тук на палатка, за да не им досаждам. Сигурно добре си прекарват.

Бащата на Ричи беше богат бизнесмен, специализиран в търговията с недвижими имоти. Имаше собствена агенция и печелеше повече от добре. В момента празнуваха голям удар — таткото на Рич беше продал много изгодно няколко къщи в забутан квартал, а счетоводителят му бе потулил всичко пред данъчните.

— Ама и ти добре си прекарваш — възрази Томи и отметна един кичур от челото си. — Като дойдох при теб, тук имаше сандвичи, шоколад, чипс, портокалов сок, кола...

— Да, добре че дойде. Иначе нямаше да мога да унищожа всичко сам — потупа се доволно по коремчето Ричи. — Голямо ядене падна, а?

— И голямо оригване от колата — ухили се Томи и тупна своя приятел по рамото. — Хайде да играем на Черен Петър. Нося карти.

— Хайде — съгласи се Рич.

Томас и Ричард бяха приятели откак се помнеха. Въпреки разликата в социалното им положение, двамата бяха неразделни. Докато богатите родители на Рич гледеха своето единствено дете, Томи живееше в малка къща с трите си сестри. Майка му беше безработна, а баща му — строителен работник. Парите вечно не достигаха в семейството и често се стигаше до караници — особено ако таткото си беше пийнал вечер. Най-голямата сестра — деветнайсетгодишната Мери — припечелваше някой друг долар като проститутка в отдалечен

квартал. Това се случваше предимно нощем — през деня се шляеше със съмнителни момчета, някои дългокоси и с мотори, други с бради и каравани, или с нейните приятелки — също разхайтени и немарливи като нея. Понякога четирите ѝ дружки я подхващаха и отиваха на бар, където добре се почерпваха. После се натискаха с непознати господа в скъпите им автомобили или правеха минети на голобради хлапета зад стари складове. Средната сестра на Томи, Джина, беше на шестнайсет и работеше като сервитьорка в закусвалня. След като завърши девети клас, престана да учи и започна да помага в семейството както може. Томи и тринайсетгодишната Сара ходеха на училище и не знаеха за подвизите на най-голямата си сестра, нито по какъв начин заработва пари. Всички останали от семейството знаеха, но си мълчаха.

Томи и Ричи учеха заедно в един клас от съвсем малки. Родителите и на двете хлапета одобриха дружбата им — родителите на Ричи, защото угаждаха за всичко на единственото си отроче, родителите на Томи защото не е лошо синът им да има за приятел някое богаташче. Двете деца не знаеха нищо за мотивите на родителите си, но бяха заедно във всичко, като братчета. Заедно отиваха на училище, заедно се връщаха, заедно правеха пакости и лудории. Ричи беше кльощав, с големи очила и стърчаща навсякъде руса коса, изобретателен и нахакан, винаги пръв по математика и физика и неизменно трън в задника на учителя по физкултура. Томи беше негова пълна противоположност — с права черна коса, падаща на кичури над челото му, любознателен, обичаше да чете и рисува и като цяло имаше тих и кротък характер. Участваше в кръжок по изобразително изкуство и беше любимец на учителите. Двамата взаимно си помагаха по предметите, които ги затрудняваха, учеха заедно и спореха по най-различни въпроси — от възможността да съществуват извънземни до причината, поради която са изчезнали динозаврите.

Черният Петър скоро омръзна на двете деца и Том си прибра картите. Влязоха в палатката и се заеха да довършат портокаловия сок, останал като по чудо след голямото тъпчене.

— Хей, Томи, искаш ли да ти разкажа една история? — попита го Ричи. — Много хубава, страшна и увлекателна. Разказа ми я Мерлинда вчера...

— Нямам настроение за страшни истории — боязливо отвърна Томи.

— Хайде бе, стига си треперил — махна с ръка Рич. — Да не мислиш, че това се е случило наистина?

— И за какво се разказва? — попита Том. Любопитството му беше надвило страха.

— За един фантом. Страшен, черен фантом...

— Фантомите не са страшни — възрази Том.

— Ще видим. Така, започвам.

Някъде в квартал на Сан Франциско живеел самотен мъж на име Паркър Коулс. Този Паркър бил тридесет и осем годишен, бял. Работел като докер на пристанището и припечелвал колкото да свърже двата края. Бил съвсем сам на този свят, никого си нямал — родителите му починали рано, а сестра му се омъжила в Европа и се чували веднъж-дваж в годината. Паркър съзнавал, че вече е възрастен и има нужда от съпруга, с която да създадат семейство и да живеят заедно. Той често мечтаел за дете в звездните вечери, когато излизал на верандата с бутилка бира в ръка и гледал автомобилите, които профучавали забързани по шосето. Ала парите, които Паркър печелел, едвам стигали за неговото собствено изхранване и самочувствието му било много ниско. За да тръгнеш да се занимаваш с жени, пари трябва. Не се смущавал от външния си вид — грубо изсеченото му лице, яките ръце и оредяващата коса според него не били повод за притеснение. Липсата на достатъчно средства и вродената му стеснителност обаче му пречели дори да се запознае с подходящата жена. Воден от отчаянието си, той пуснал обява във вестник за запознанства: „Тридесет и осем годишен мъж, бял, запазен, в разцвета на силите си, не пуши, пие малко, търси запознанство с цел сериозна връзка с жена между двадесет и пет и четиридесет години“. Но досега никой не отговарял на обявата му и той постепенно потъвал в униние.

Паркър работел на смени, две по осем часа: една от шест сутринта до два следобед и една от два следобед до десет вечерта. Случило се един петъчен ден да бъде втора смяна на пристанището. Тогава разтоварвали кашони с шоколадови десерти. Работният ден свършил и отговорникът извикал на докерите, че привършват за днес.

Ала Паркър не бил привършил — оставали му още триста кашона и той продължавал да разтоварва.

— Ей, Коулс, привършихме! Хайде да се прибираме! — подвикнал му отговорникът.

— Не мога, Джими — обадил се в отговор докерът. — Има още малко от тази пратка.

— Утре ще ги доразтоварим.

— Вие вървете, аз ей сега ще свърша.

Да, това било едно от многото добри качества на Паркър Коулс: никога не оставял днешната работа за утре и не понасял недовършени неща. Продължил да разтоварва бързо и методично — взимал кашона от катера, минавал по подвижния мост и го занасял в склада. Всички работници си тръгнали, останал само той, но това не го притеснявало — и друг път се задържал извън работно време да разтоварва.

Щом приключил с работата, Паркър дълго се къпал в банята до съблекалните и когато излязъл, вече било много късно. Понечил да си тръгне, но неочаквано чул шум от автомобилен двигател зад склада. Подвоумил се, но вместо да поеме в противоположна посока към портала и да си отиде вкъщи, той тихичко се отправил към склада, за да задоволи любопитството си. Кой би могъл да идва на старото пристанище посред нощ? А и как би се промъкнал, щом не е минал през портала — единствения вход? Сигурно през дупка в оградата, мислел си Паркър, пристъпвайки тихо покрай стената.

Докерът си подал едва-едва главата иззад склада. Пред него се ширнала малка площадка, отрупана с различни въжета и жезла. Насред площадката били спрени две черни коли — БМВ-та последен модел. Паркър Коулс затаил дъх. Какво ставало тук? Вратите на БМВ-тата се отворили и от двете коли излезли четирима души — по двама от всяка. От едната излезли двама негри, а от другата — двама колумбийци. Всяка страна носела по едно куфарче.

— Носите ли стоката? — попитал единият негър.

В отговор колумбиецът, който носел куфарчето, го отворил и го показал на черните. Вътре имало няколко найлонови пакета, пълни с бял прах. Наркотик.

— А вие носите ли парите? — попитал другият колумбиец.

Негърът, носещ куфарче, на свой ред го отворил и показал. То било пълно със зелени банкноти. Въпреки че не виждал оттук какви са

доларите, Паркър можел да се закълне, че са с лика на Бенджамин Франклин.

— Добре тогава — казал колумбиецът. — Да ги разменим и да се махаме оттук.

И тогава шпиониращият докер допуснал страшна грешка. Когато проточил врат, за да запомни лицата на наркодильърите, той изгубил равновесие и паднал на земята. Четиримата мъже го съзрели и като по команда всички посегнали към вътрешните джобове на якетата си. Паркър веднага се изправил и побягнал по-далеч от типовете, които недвусмислено желаели смъртта му. Наркодильърите се втурнали след Коулс с пистолети в ръка.

Докерът тичал с всички сили, без да съзнава, че всъщност се носи към кея, към океана. Осъзнал се чак на самия кей, където едвам спрял и с мъка запазил равновесие, за да не падне във водата. А четиримата мъже вече го настигали. Тогава Паркър се обърнал към преследвачите си и вдигнал уплашено ръце с надеждата, че ще го пощадят. Ала надеждите му били напразни. Негрите и колумбийците започнали да стрелят, без да задават въпроси. Няколко куршума попаднали в тялото на Коулс и той паднал от кея във водата.

— Да се измитаме, преди да е дошъл някой — казал единият негър.

Наркодильърите се затичали към колите, седнали вътре и настъпили газта. Изнизали се през дупката на оградата тихо и безшумно, както били дошли. Пазачът при бариерата на входа обаче чул изстрелите и отишъл с куче и прожектор да провери какво става. Отначало не забелязал нищо. После дочул слаб глас, който сякаш молел за помощ. Отишъл до кея, откъдето се чували стоновете. Погледнал във водата и се ококорил — Паркър Коулс с мъка се задържал на повърхността, а около него водата се оцветявала в червено.

— По-о-о... мо-о-ощ... — стенел Паркър.

Пазачът скочил във водата, без да се замисля и с много труд измъкнал тежко ранения докер на стръмния бряг. После се затичал към кабината да позвъни на 911. Спасителният екип дошъл почти веднага и оказал първа помощ на ранения, който вече бил изпаднал в делириум и бълнувал. След това го закарали в болницата с линейка.

Докторите успели да спасят живота на Паркър. Помогнало им обстоятелството, че той бил силен, жизнен човек със здрав организъм. Бил прострелян на няколко места — в лявото рамо, в лявото бедро, дясната предмишница, бузата ми била одраскана... Загубил много кръв и се наложило да му прелеят. Кръвта, която му прелели, била на неизвестен затворник с психични отклонения, осъден за извършените от него убийства на смърт в газовата камера. Ала това бил факт, който никой никога не узнал.

Докерът оздравял и раните му зараснали. Раните, оставени от куршумите обаче — раните в душата му все още кървели. Паркър Коулс описал на полицейския инспектор външния вид на нападателите си, разказал му всичко от игла до конец — че били негри и колумбийци, че били въоръжени, че осъществили сделка с наркотици... Инспекторът записал показанията на пострадалия и започнал издирване, но не успял да открие извършителите на престъплението. Минали седмици, месеци, изтърколила се цяла година, откакто непознатите наркодилъри простреляли Паркър. Постепенно престъплението било забравено, потънало в прашните полицейски архиви и ченгетата насочили вниманието си към актуалните инциденти.

Паркър обаче не можел да забрави за стореното. Много нощи той сънувал случката, отново и отново. Будел се облян в пот и не можел да заспи до сутринта. С изминалото време злобата в него нараствала все повече и повече. Той ясно съзнавал, че бил на косъм от смъртта и че виновните не са наказани. Гневът в душата му бил непривично чувство за добродушния човек, приближаващ четиридесетте. Ала влятата в него кръв от неизвестен затворник крещяла за отмъщение. Той не можел да знае, че течността във вените му е кръв на убиец, дарена в отчаян опит за избягване на възмездие. Станал раздразнителен, често се палел от дребни неща, понякога се потял много обилно и тогава светлините сякаш ставали по-ярки и заслепявали неговия иначе здрав разум. Накрая Паркър Коулс решил да открие тези, които се опитали да го убият и да ги накаже. Да им стори това, което те са искали да му направят. Да ги изпрати в отвъдното с еднопосочен билет.

Веднъж докато мълчаливо разтоварвал сандъци на пристанището, Паркър се спрял и се загледал в куката, която държал. Същата метална кука, с чиято помощ разтоварвал бали и сандъци вече

петнайсет години. Сега обаче я гледал не като вещь и най-обикновен помощен инструмент, а със съвсем други очи. Очи, в които искрял странен блясък.

— Какво има, Паркър? — попитал го изненадан Джей Джей, негов стар приятел и колега.

Коулс се стреснал и отпуснал ръката с куката.

— А, нищо. Просто се бях замислил. И продължил мълчаливо да разтоварва.

Джей Джей не казал нищо, само изгледал стария си познайник и продължил да работи, клатейки глава. Мислел си, че още не се е съвзел напълно от шока, сполетял го преди година. Не след дълго сирената оповестила края на работния ден. Паркър отново останал — нещо обичайно за него. Разтоварил още няколко сандъка, колкото да спечели време всички да си тръгнат от пристанището и да остане сам. След като се убедил, че никой вече не го гледа, той с мрачна решителност огледал бляскавата кука. Да-а-а... Времето било дошло. Докерът прибрал инструмента в големия джоб на якето си и също напуснал пристанището. Мракът го обгърнал и нощта го приела в обятията си.

По същото време в казиното „Пирамидите на Фараона“ един негър се надигал от зелената маса, на която току-що загубил всичките си пари. Този негър се казвал Лутър и бил един от трафикантите, опитали да убият Паркър. Бесен, цветнокожият напуснал казиното, където бил пропилял близо десет хиляди долара. Ядосаният Лутър вървял бързо по ярко осветените улици и мърморел сърдито под нос. Обсебен от гнева си, той не забелязал как една тъмна фигура се отделила от сенките и тихо го последвала.

Постепенно светлите булеварди отстъпили място на малки, лошо осветени криви улички. Лутър крачел енергично и не спирал да се нервира от загубата на парите си. Загърнатата в шлифер фигура го следвала неотлъчно и бавно се приближавала към него. Изведнъж улицата свършила в три къщи, които преграждали пътя.

— Проклети задънени улици — изругал под нос негърът и понечил да се върне обратно.

Там обаче го чакал този, който го преследвал още от казиното. Бил мускулест мъж с шлифер и шапка, а лицето му било забулено в сянка. В дясната си ръка мъжът държал голяма кука.

— Фантом — хлъцнал уплашен Лустър. Като малък обичал да гледа филми на ужаса и знаел какво го чака. Обърнал се и понечил да побегне нанякъде, но зловещият непознат го настигнал с три скока и забил куката в рамото му. Негърът изкрещял от болка. Мъжът с шлифера го ритнал в кръста и го свалил на земята. Измъкнал куката и започнал бясно да вършее с нея по тялото на жертвата, късайки парчета месо. Крясъците на агонизиращия чернокож събудили жителите на околните къщи. Светнали лампи. Фантомът изоставил стенещата жертва и напуснал с бързи крачки местопрестъплението.

Навън излезли хора, някой се сетил да позвъни на 911. Всички ахкали и тръпнели от ужас, като виждали обезобразеното тяло на улицата. Не след дълго линейката пристигнала и вдигнала Лустър — по-точно това, което било останало от него. Липсвала плът от рамената, шията, но най-вече от гърба. Въпреки усилията на лекарите, наркодилърът починал от кръвозагуба на път за болницата.

А убиецът вече бил далеч от мястото, където вилнял с куката и откъдето потегляли полицейски коли с включени сирени. След малко мъжът махнал на едно такси, което тутакси спряло пред него. Фантомът се качил в колата.

— Накъде, господине? — учтиво попитал на завален английски шофьорът-индиец.

— Сантяго Лейн — отговорил му Паркър.

Колата потеглила, а докерът бръкнал в джоба си и погалил с пръст металната кука, която била цялата оплескана с кръв.

Убийството донесло ново, непознато досега усещане на Паркър — чувство за огромна власт, дълбоко удовлетворение, душевен мир и хармония. Отнемайки нечий живот, той изпитвал всичко това накуп в такава степен, че главата му се замайвала. Заедно със сладостта от отмъщението, която получавал при смъртта, Паркър разбрал кое е нещото, липсвало му досега: убийството. Вече не се интересувал от жени, от алкохол, от автомобили, не гледал телевизия и почти не разговарял с колегите си. През свободното си време острел своята кука и мислел за бъдещата си жертва — коя ще е тя, къде живее, какви са навиците ѝ и кога може да я срещне на някое закътано място, за да я изпрати в небитието.

Следващата жертва на променения докер бил другият негър, който стрелял по него в онази злополучна вечер. Този чернокож се казвал Майк и в една мъглива нощ мръзnel на пристанището, осъществявайки дребна сделка с няколко местни наркоманчета. Срещата с „клиентите“ била в северния край на пристанището, а не в южния, където бил извършен опитът за покушение върху Паркър. Майк продал кокаин, марихуана и малко амфети на три непълнолетни момчета и с доволен вид прибрал зелените банкноти. Хлапетата го оставили и се отправили забързано към някой запуснат гараж, за да се надрусат. Негърът доволно броял парите си и не забелязал облечената в шлифер фигура, която бавно и безшумно се приближавала към него.

— Всеки ден да е така и след няколко години ще се пенсионирам — хихикал Майк. — Четири стотачки, не е зле човече, никак не е зле...

Човекът с шапката и кожения шлифер вече бил съвсем близо, на няколко метра от гърба на чернокожия...

— Добре е, добре е — мърморел си Майк. — Хубави парички!

Внезапно остра кука се забила в ръката му и парите се разлетели, опръскани с рубинени капки. Наркопласьорът се вторачил невярващо в парчето метал, стърчащо от дланта му. Сетне закрещял от болка и ужас. Убиецът измъкнал куката и започнал безмилостно да удря Майк по лицето, вадейки очите му и разпаряйки бузите.

— Не, НЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!!! — изревал негърът.

Силен ритник в коляното го накарал да се строполи на земята, след което мощен удар в гърдите го прострял по гръб на паважа. Докерът-убиец забил оръжието си под ключицата на жертвата и започнал да я влачи към водата. Костта обаче не издържала тежестта на тялото и се пречупила, а полумъртвият Майк надал нечовешки крясък.

— Млъквай — казал глухо Паркър, забил куката под брадичката на чернокожия и продължил да го влачи. Сигнал до брега и с един замах потопил умирация в солената вода. Наркопласьорът загинал от страшна смърт, изпитвайки ужасни болки.

Убиецът почистил куката в пясъка и я прибрал в джоба на шлифера си. После се изплюл през зъби във водата и се отправил бавно към дома си.

Двете ужасяващи убийства потресли много хора, а полицията започнала да дебне навсякъде, преследвайки незнайния убиец. Страхът пуснал ледените си пипала в сърцата на гражданите, защото никой не бил сигурен дали не е набелязан за следваща жертва от фантома с куката.

А Паркър Коулс се прибрал доволно вкъщи, отворил кутийка Пепси и изпил половината на един дъх. Направил си спагети с доматиен сос, седнал пред телевизора и започнал да се храни с апетит, замисляйки следващото си убийство. Негрите вече били история — настанало време за колумбийците.

Самите колумбийци се мъчели да напуснат страната тихо и незабелязано — нещо, което изведнъж се оказало много трудно. Да, влизането в Съединените щати било лесно, но излизането им създавало проблеми. В момента стоели в колата си и се криели в един изоставен склад, където имало само прах и няколко мъждукащи лампи на тавана.

— Писна ми от тия глупости, Пабло — гневно изсъскал единият. — Готина държава е това, ама прекалено строго спазват законите и тем подобни.

— И мене страшно ме изнервя това, Роберто — съгласил се другият. — Дано по-скоро се махнем оттук, че бизнесът не чака — имаме още стока за продан.

— Знам, знам. Но ако се забавим още, ще закъснеем със срока, а руснаците не обичат да чакат, знаеш — изнервят се. Не сме влезли легално и ще трябва и нелегално да излезем оттук, защото ако ни сбрат властите, ще стане дълга и широка. Излизам навън да изпуша една цигара.

Роберто излязъл от склада, надявайки се свежият нощен въздух да му подейства благотворно. Пабло останал в колата и пуснал радиото в търсене на някоя забавна песничка. Не забелязал как една тъмна фигура се отделила от сенките в склада и безшумно се понесла към колата.

Радиото безпомощно пращало и изведнъж млъкнало.

— Скапана бракма — изръмжал Пабло и го ударил с юмрук. Облегнал се назад и сключил ръце зад главата си, умувайки как по-скоро да се разкарат от границата... руснаците щели да бъдат много недоволни, ако сделката не се осъществи, а имало и още доста дрога за обработване и пласиране — дон Ернесто винаги бързал, а гневът му бил пословичен... Отегчената прозявка на Пабло му напомнила, че и от два дни не е спал.

Мислите на колумбиеца били грубо прекъснати от парче излъскан метал, което разбило стъклото на колата. Това била куката на зловещия фантом — Паркър Коулс. Тя продължила своя път и се забила в устата на все още прозяващия се Пабло, пробивайки горната му челюст. Последвал напън на могъщите мускули и докерът-убиец издърпал с една ръка трафиканта през прозореца на колата. Пабло успял да изстене само веднъж, преди Паркър да извади куката от устата му и да му счупи врата.

Докерът се изправил в цял ръст и презрително изгледал поредната си жертва. Шум от бързи стъпки го накарал да се обърне. Това бил Роберто, чието внимание било привлечено от шумовете в склада. Сега той стоял със зяпнала уста, гледайки мускулестия мъж с шапка и шлифер, държащ окървавена кука в ръката си. До него лежал трупът на мъртвия Пабло, с когото допреди няколко минути си бил приказвал — Пабло, с когото се познавали от толкова много години и били израснали в едно и също село. А сега убиецът на неговия стар приятел стоял до неподвижното му тяло и ехидно се подсмиввал. Този непознат вдигнал дясната си ръка и посочил с куката към Роберто.

— Сега е твой ред — уведомил го фантомът.

В отговор Роберто си затворил устата и бръкнал във вътрешния джоб на якето си. Извадил оттам пистолет и отпратил четиринадесет куршума в тялото на убиеца. Лицето на Паркър изразявало учудване и недоумение, когато парчетата желязо се забивали в плътта му. После рухнал по гръб до своята последна жертва и останал с отворени очи, вперени в тавана на склада.

Празният пистолет се изплъзнал от потните пръсти на Роберто и издрънчал на бетона. Колумбийският наркотрафикант се сринал на колене и останал така, зачуден защо съдбата си играе тъй гадно с живота на хората. Останал в това положение, докато пристигнали ченгетата и го отвели.

Ричи включи фенерчето и отново го насочи към брадичката си.

— Тогава вкарали Роберто в пандиза и той останал там до края на живота си. Но в тъмните кътчета на града продължава да се носи легендата за докера-фантом, който идва тихо и внезапно, за да умъртви жертвите си със своята кука. Много наркомани казват, че често са го виждали да се запътва бавно към тях, облечен целия в черно, а куката в дясната му ръка блестяла на уличните лампи... Но кой би повярвал на един надрусан наркоман? — завърши зловеция си разказ хлапето и намести очилата си.

От къщата се чу женски вик.

— Ричи, прибирай се! Стана късно!

Ричи се изправи.

— Това е мама. Сигурно гостите са си отишли вече. Трябва да си ходя.

Том също стана и излезе от палатката.

— И аз. И без това вече трябваше да съм в леглото. Утре нали ще минеш да ме викнеш за училище?

— Да, в осем и половина. Както винаги.

— Чао, Рич.

— Чао, Томи. И не забравяй, че фантомът дебне, ха-ха-ха...

Зловещият смях на Ричи догони Том и го накара да забърза ход. Той не спря да се озърта уплашено, докато не се прибра у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.